

er naturligtvis en Skjønssag, som Enhver maa afgjøre efter, hvad han finder rettest. For Rigtigheden af enten det Ene eller det Andet vil der ikke kunne føres noget afgjørende Bevis.

Da ikke Flere ønskede at ytre sig, gif man over til Afstemning, hvorved:

1) Forslag af Udvalget:

at der i § 1, første Linie, efter Ordet „Dyrplageri“ tilføies: „navnlig ved raa Mishandling eller anden grusom og oprørende Behandling af Huusdyr“, vedtoges med 33 Stemmer imod 2.

2) Forslag af Udvalget:

at i næstsidste Linie af samme § de Ord „Mulet fra 2 til“ forandres til: „Bøder indtil“.

vedtoges eenstemmigt med 38 Stemmer.

3) Lovforslagets § 1, saaledes som samme ved de to foregaaende Afstemninger er bleven forandret, saalydende:

Hvo, som gjør sig skyldig i Dyrplageri, navnlig ved raa Mishandling eller anden grusom og oprørende Behandling af Huusdyr, bliver, hvad enten Dyret tilhører ham selv eller Andre, derfor at ansee, efter Forseelsens Bessaffenhed og med Hensyn til, om den er første Gang begaaet eller gjentagen, med Straf af Bøder indtil 100 Rd. eller af simpelt Fængsel indtil 4 Uger eller Fængsel paa Band og Brød indtil 3 Gange 5 Dage.

vedtoges eenstemmigt med 38 Stemmer.

Formanden: Jeg skal derefter sætte det af Udvalgets Majoritet foreslaaede Tillæg til Lovforslagets § 2 i Forbindelse med selve Paragraphen under Forhandling. Jeg antager det af Mindretallet gjorte Forslag for ikke ligesom at være stillet til § 2, men for et Tillæg til det af Udvalgets Fleertal stillede Forslag, saa at, hvis Fleertallets Forslag forkastes, er derved tillige Mindretallets Forslag forkastet.

Ordføreren: Det er vistnok efter Afsættelsen af Mindretallets Forslag aldeles rig-

tigt, hvad den høitærede Formand bemærkede; thi der forudsattes i Mindretallets Forslag en Indstilling til Amtmanden, hvormed der slet ikke vil staae Noget i Loven; hvis ikke Udvalgets Forslag under Nr. 3 antages.

Jøvrigt skal jeg tillade mig her at afvente de Bemærkninger, der maatte fremsættes mod Udvalgets Forslag, navnlig af den høitærede Justitsminister.

Justitsministeren: Naar det ærede Udvalg som et Tillæg til § 2 har foreslaaet den Tilføining, at Underdommeren, forinden en saadan Sag paadømmes, skal indsende Forskøret og de øvrige erhvervede Oplysninger til Amtmanden, som har at bestemme, om Sagen bør gaae til Dom, eller uden videre kan bortfalde, da kan jeg i det Hele ikke finde denne Bestemmelse heldig. Det forekommer mig, at det ikke er ønskeligt, at der i en enkelt Klasse af Politiesager gives en saadan ganske særegen Bestemmelse, da Sligt altid medfører megen Uleilighed og Ulempe. Det forekommer mig derhos heller ikke, at Bestemmelsen er aldeles nødvendig. Efter Pl. 12te Januar 1821 skal enhver Politiretsdom, førend den eregeres, indsendes til Amtet, for at Amtmanden kan afgjøre, om Dommen kan eregeres, eller om den skal gaae videre. Finder Amtmanden da, at Underdommeren havde ladet en Sag om Dyrplageri gaae hen med en for ringe Straf, staaer det til ham at faae Sagen indbragt for Overretten, rigtignok kun, forsaavidt den angaaer en Gjenstand, der er appellabel. Finder Amtmanden derimod, at Dommeren har taget en Sag under Paadømmelse, som det var bedst i sin Orden ikke var bleven behandlet, har han i sin Magt at forebringe Sagen for Ministeriet, som da enten kan lade Sagen appellere eller faae Strafsen eftergivet ved allerhøieste Resolution. Skjøndt jeg saaledes ikke anseer Bestemmelsen for ønskelig eller nødvendig, er det dog langt fra, at jeg, naar Thinget vil vedtage samme, skal modsætte mig det: jeg kan endog ansee det for en heldig Maade at forebygge Misbrug paa af en Bestemmelse, der er saa ny som denne angaaende Dyrplageri. — Hvad derimod det af Mindretallet stillede Forslag angaaer, maa jeg